

Хрупако Н. Н., доцент кафедри тилового забезпечення факультету підготовки спеціалістів матеріально-технічного забезпечення Військової академії (м. Одеса)

ПРОЕКТНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЯК ПЕРСПЕКТИВНИЙ ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ ТИЛУ

У статті проектна діяльність розглядається як перспективний засіб формування професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу. Визначено, що процес розвитку професійної компетентності майбутнього військового фахівця тилу засобами проектної діяльності, з точки зору автора, представляє собою складну особистісну конструкцію, що формується і проявляється у свідомому, доцільному, успішному здійсненні системи дій вербального, інтелектуального, дослідницького, творчого, комунікативного та організаторського характеру, що дозволяють розробляти і реалізовувати професійно-, суспільно- та особистісно-значущі проекти.

Ключові слова: тил збройних сил, компетентність, проектна діяльність, проєктивні вміння, колективний творчий проект курсантів.

В статье проектная деятельность рассматривается как перспективное средство формирования профессиональной компетентности будущих офицеров тыла. Определено, что процесс развития профессиональной компетентности будущего военного специалиста тыла средствами проектной деятельности, с точки зрения автора, представляет собой сложную личностную конструкцию, которая формируется и проявляется в сознательном, целесообразном, успешном осуществлении системы действий вербального, интеллектуального, исследовательского, творческого, коммуникативного и организаторского характера, позволяющих разрабатывать и реализовывать профессионально-, общественно- и личностно-значимые проекты.

Ключевые слова: тыл вооруженных сил, компетентность, проектная деятельность, проективные умения, коллективный творческий проект курсантов.

Актуалізація перегляду вимог до професійної підготовки фахівців зумовлюється динамічними перетвореннями в політичній, соціальній, економічній та інших сферах нашої країни. Однією з нагальних проблем постає проблема реформування Української армії. «Держава не може вважати себе захищеною, якщо армія не відповідає сучасним стандартам. Реформа армії, безсумнівно, повинна починатися зі створення кваліфікованого офіцерського корпусу. Офіцер – основа будь-якої армії – повинен бути високоосвіченою людиною, який знайомий з сучасними технологіями, здатний до самоосвіти, навчання й виховання своєї зміни. Триваюче реформування вищої військової школи передбачає якісні зміни у змісті та організації освіти з метою підвищення ефективності підготовки фахівців високої кваліфікації, здатних в нових соціально-економічних умовах продуктивно вирішувати виникаючі завдання» [11, с. 3]. Одним із шляхів конструктивного вирішення вказаної проблеми, з нашої точки зору, є формування професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу засобами проектної діяльності.

Психолого-педагогічні проблеми професійного становлення майбутніх

офіцерів розглядали Барабанщикова А., Бунеева Т., Губіна В., Грязнова І., Дьяченко М., Железняк Л., Коровіна В., Королева Л., Ларіонова С., Лігоцький А., Мардахасєва Л., Сенокосова Ж. та ін. Питання адаптації та професійного самовизначення курсантів в умовах військового вузу розкриті в роботах Ануфрієва Р., Бондар В., Воронова М., Дубасенюк О., Куготова С., Охремчук С., Пономаренко В., Попова М., Рябоконт Є., Тартишного О., Ченцова О., Шатух В. та ін. Методологічною основою висвітлення проектної діяльності курсантів є дидактичні та методичні положення щодо проектної діяльності Беспалька В., Гузєєва В., Полат Є., Селевко Г., Чечель І. та ін.

Однак, відсутність чіткої визначеності перспектив використання засобів проектної діяльності при формуванні професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу зумовила вибір теми нашої статті.

Метою її є вивчення даного питання для оптимізації процесу проектування у вищих військових закладах. Завданням є висвітлення психолого-педагогічного контексту методу проєктів для розкриття сутності й особливості означеної педагогічної конструкції. Використано аналітичний метод та метод теоретичний аналізу та уточнено сутність понять ««тил Збройних сил», «компетентність»,

«проектна діяльність», орієнтованої на прогноз якісного результату процесу формування професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу засобами проектної діяльності. Новизна дослідження полягає у виявленні перспектив та показі практичної спрямованості вищевказаного процесу.

Проблема розвитку професійної компетенції майбутніх офіцерів тилу засобами проектної діяльності загострюється необхідністю якісної підготовки офіцерського корпусу, що підтверджується рядом законодавчих та спеціалізованих документів, а саме: Законом «Про вищу освіту» [5]; Національною доктриною розвитку освіти в Україні [8]; Державною комплексною програмою реформування і розвитку Збройних сил України на період до 2017 року, затвердженій Указом Президента України від 02 вересня 2013 р. № 479/2013, як «формування нової генерації офіцерських кадрів» [13]; Стратегічним оборонним бюлетенем словами «оптимізація війська, підвищення його професіоналізму» [1, с. 6] та «забезпечення високого рівня професійної підготовки офіцерського корпусу» [1, с. 9] та ін.

У «Військовому енциклопедичному словнику» поняття «Тил Збройних Сил» розглядається як «сили і засоби, призначені для тилового забезпечення і служб технічного забезпечення військ (сил). Тил Збройних Сил виконує також функції сполучної ланки між економікою країни і військами (силами). До складу Тилу Збройних Сил входять різні частини, установи й підрозділи, необхідні для виконання покладених на нього основних завдань, а саме: постійно утримувати в Збройних Силах певні запаси матеріальних засобів і безперебійно забезпечувати ними війська (сили) в межах встановлених норм; здійснювати підготовку, експлуатацію, технічне прикриття і відновлення шляхів сполучення й транспортних засобів; забезпечувати військові перевезення всіх видів; відновлювати військову техніку і майно; створювати умови для базування сил; надавати медичну допомогу пораненим і хворим, евакуювати та лікувати їх; проводити протиепідемічні, лікувально-профілактичні, санітарно-гігієнічні заходи; здійснювати торгово-побутове, квартирно-експлуатаційне та фінансове забезпечення; надавати допомогу військам (силам) у

відновленні їх боєздатності та ліквідації ударів противника» [12, с. 758].

Розв'язанню загальних завдань, на нашу думку, значно сприяє реалізація глобальних завдань розвитку професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу, складовими якої, приймаючи до відома думку Пономарьової Ю., можна визначити: здійснення наскрізного контролю за потоковими процесами, розробку та вдосконалення способів управління матеріальними потоками; організацію та здійснення планування тилового і технічного (по службах тилу) забезпечення повсякденної діяльності та бойового застосування військового формування; керівництво матеріальним, технічним, транспортним, інформаційним забезпеченням військ в мирний і воєнний час; визначення стратегії та технології фізичного переміщення матеріальних ресурсів; багатоваріантне прогнозування обсягів перевезень, запасів і т.д., контроль за повнотою й якістю отриманих для забезпечення військового формування матеріальних засобів; оптимізацію технічної та технологічної структури транспортно-складських військових комплексів; організацію й контроль за виконанням заходів живучості та вибухопожежобезпеки складів, матеріальних засобів; раціональне формування військово-господарських зв'язків і зв'язків з підприємствами малого й середнього бізнесу, виявлення незбалансованості між потребами та можливостями матеріально-технічного забезпечення військ; виявлення центрів виникнення втрат часу, матеріальних, людських і грошових ресурсів; організацію контролю експлуатації та ремонту технічних засобів і подання заявок до відповідних структурних підрозділів вищих органів військово-економічної системи; ведення обліку звітності щодо наявності, руху та якісного стану матеріально-технічних засобів по службах тилу, організацію контролю щодо законності їх витрат; здійснення перевірки бойової та мобілізаційної готовності підрозділів об'єктів служб тилу до виконання локальних завдань [9, с. 43-44].

У визначенні понять «компетентність» і «компетенція» (котрі іноді ототожнюються, а іноді диференціюються) та відборі їх ключових складових у сучасній науковій думці простежується різноваріантність.

В «Енциклопедії освіти» дефініція «компетентність» розглядається як «результат набуття компетенції; однак компетентність, на відміну від компетенції, передбачає особистісну характеристику, ставлення до предмета діяльності» [4, с. 408].

В «Українському педагогічному енциклопедичному словнику» наголошено, що «компетентність у навчанні (лат. *competentia* – коло питань, в яких людина добре розуміється) набуває молода людина не лише під час вивчення предмета, групи предметів, а й за допомогою засобів неформальної освіти, внаслідок впливу середовища тощо. Компетентність у навчанні як характеристика результатів навчання широко використовується в освітніх системах європейських країн, США та Канади. В останнє десятиріччя проблеми компетентісно орієнтованої освіти розглядаються міжнародними організаціями – ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ, Радою Європи, Організацією європейського співробітництва та розвитку, Міжнародним департаментом стандартів, які узагальнили доробок педагогів з усього світу» [3, с. 231].

Отже, ми поділяємо думку Яковенка В., що розглядає «компетенцією» військових кадрів загальною здатністю, «яка базується на знаннях і досвіді визначати, оцінювати, встановлювати причинно-наслідкові зв'язки та адекватно впливати на певну сукупність явищ і процесів, що мають місце у конкретному виді чи напрямі діяльності» [14, с. 220]. На думку дослідника, «науковці доводять, що розвиток і формування компетенцій майбутнього офіцера нерозривно пов'язані зі змістом їх підготовки у ВВНЗ; натомість наголошують, що Програма реформування ЗСУ вимагає й формування в офіцерського складу цілого ряду нових компетенцій, які б забезпечили його високоефективну професійну діяльність у нових політичних, соціально-економічних, соціокультурних, інформаційно-технологічних та духовних умовах» [14, с. 223].

Ми приєднуємося до думки Сапходосевої О., яка тривалий процес розвитку професійної компетенції офіцера тилу умовно поділяє на чотири основні стадії, а саме: «а) усвідомлений вибір професії військового на основі врахування своїх індивідуально-психологічних особливостей – формування професійних намірів; б) опанування системи військово-професійних знань, умінь і навичок,

формування професійно важливих якостей особистості офіцера, прояв схильності та інтересу до майбутньої професії військовослужбовця – професійне навчання; в) входження та засвоєння положень військової професії, професійне самовизначення, придбання професійного досвіду командно-штабної, організаційно-управлінської, експлуатаційно-технічної, військово-інженерної, військово-педагогічної та організаційно-виконавчої діяльності, з якими спеціаліст буде безпосередньо пов'язаним у своїй подальшій службі, розвиток властивостей і якостей особистості, необхідних для кваліфікованого виконання професійної діяльності військовослужбовця – професійна адаптація; г) якісне, творче виконання професійної діяльності, інтеграція сформованих професійно важливих якостей особистості офіцера тилу в індивідуальний стиль діяльності – часткова або повна реалізація особистості фахівця тилу у військовій службі» [11, с. 7].

Деяка віддаленість отриманих у військовому вузі класичних знань від подальшої практичної діяльності вказаних фахівців, з нашої точки зору, зумовлюється у більшості випадків достатньо тісним зв'язком змісту навчальних дисциплін із розкриттям іманентних властивостей, сутнісних ознак і якостей тих чи інших об'єктів пізнання, виявленням існуючих між ними причинно-наслідкових, закономірних взаємозв'язків тощо. Опанування курсантами наукових знань значно гальмується умовами штучно створеного і педагогічно модифікованого навчального середовища, матеріалізованими зразками або теоретичними моделями й копіями об'єктів дійсності, прототипи яких залишаються поза стінами навчального закладу, тобто опосередкованим впливом збільшення теорії й зменшення практики у найширшому розумінні вказаного поняття, а саме: конструктивною діяльністю, спрямованою на екстеріорізацію, опрідметнення набутих курсантами теоретичних знань, їх творче застосування в проектно-конструктивістському контексті з метою задоволення як професійних, так і суспільних потреб. На нашу думку, перетворенню «знаю» майбутніх фахівців тилу на «вмію» в значній мірі сприятиме проектна діяльність як пошук нових педагогічних форм і методів організації навчального процесу, вдосконалення і

модернізація його змісту, реалізація інноваційних стратегій.

Отже, одним з етапів розвитку професійної компетенції майбутнього офіцера тилу, на якому відбувається інтенсивне формування професійних знань, умінь і навичок, професійно важливих якостей, закладається і розвивається позитивне ставлення до професії військового, на нашу думку, можна визначити проектування професійної підготовки.

При дослідженні виховання цілісної особистості Маслоу Н. наголошує інструментами планування життя, які дані людині природою, мрії та ідеали: «Мрія несе функцію проекту, моделі майбутнього. У ній у символічному образному згортанні «запакований» ідеальний план бажань, потреб особистості та шляхи реалізації його, тактика дій та азимут руху до нього, психологічний важіль, сила та енергія досягнення бажаної мети... Якщо немає мрії немає і життєвого плану» [7, с. 129-130].

На думку Богосвятської А. «фактично проект – це будь-який задум, що має мету, термін та конкретні кроки реалізації». Наголошуючи, що «суть навчального поняття «проект» кожен дослідник формулює самостійно», дослідниця наводить ряд визначень деяких учених щодо поняття «проект», а саме: «організація й виконання певного цільового завдання» (Архангельський П.); «змістовно обґрунтована і документально оформлена ініціатива, спрямована на досягнення освітньої мети в межах певного часу» (Гур'є Л); «результативна дія, прототип, прообраз передбачуваного або можливого об'єкта, стану» (Єрмаков І.); «творча діяльність, проблемна за формою подання матеріалу, практична за формою його застосування, інтелектуально насичена за змістом, яка відбувається в умовах постійного конкурсу думок» (Зимня І.); «систематична форма організації діяльності у взаємозв'язку її теоретичних та практичних аспектів» (Кримський С.); «узагальнена модель визначення способу досягнення поставленої мети, алгоритму пізнавальної діяльності» (Полат Є.); «цільовий акт діяльності, в основу якого покладено інтереси людини» (Пометун О., Пироженко Л.); «цілісна, складна робота, яка передбачає різні види діяльності, де оцінюють остаточний продукт» (Самохіна А.); «низка спланованих заздалегідь послідовних дій, спрямованих на

досягнення результату проектування» (Цимбалару А.) [2, с. 24].

З нашої точки зору, в означеному контексті стане у нагоді й думка активно і плідно працюючих над розвитком методу проектів французьких педагогів, які вважають його надзвичайно дієвим засобом подолання бар'єрів між «внутрішнім» та «зовнішнім» векторами педагогічного процесу. Розуміючи під «внутрішнім» – надання учням знань в умовах класної кімнати з поступальним збільшенням їхнього обсягу та складності, а під «зовнішнім» – педагогічний супровід учнів під час практично-прикладного застосування набутих знань у фаховій, громадській та побутовій сферах діяльності, французькі колеги акцентують, що тільки за таких умов, навчальний заклад здатний позитивно впливати на соціокультурне довкілля, продукувати знання і працювати водночас на добробут усіх і кожного [15, с. 51].

Ми поділяємо думку Лавриченко Н., яка вважає, що «в багатьох сучасних мовах світу дефініцію «проект» вживають у значенні плану, замислу, наміру, цілі, бажання та навіть мрії. Намір розпочинається завжди з того, що певна особа або група уявляє нову, досконалішу реальність, яка виникне внаслідок перетворення, зміни існуючої ситуації, природи речей, ходу подій. Відтак інноваційність, прагматичні та утилітарні цілі притаманні до певної міри будь-якому проекту. Логічно-послідовне його розгортання вимагає руху від мрії до дії, від суб'єкта до проекту, від проекту індивідуального до проекту колективного» [6, с. 20].

Отже, ми розуміємо проектну діяльність у контексті розвитку професійної майстерності майбутніх офіцерів тилу розробленим планом навчально-професійної діяльності, що забезпечується за умови правильної та послідовної організаційно спланованої взаємодії викладача і курсантів, яка розкриває послідовність здійснення основних етапів навчально-проектних завдань.

Сапходоєва О. вважає, що «здійснюючи будь-яку діяльність, людина виконує суспільно чи особистісно-значущий проект, успішність якого залежить від сукупності двох складових: знання предмета проекту та механізму його реалізації» [11, с. 7].

Приймаючи до уваги, що з перших кроків навчання у військовому вузі в процесі професійної підготовки курсант оволодіває не тільки вузькопрофесійними,

специфічними тільки для відповідної навчальної дисципліни та галузі науки практичними вміннями та навичками, а й широким спектром загально професійних знань, умінь, дій і операцій з отримання та застосування знань у професійно-освітньої діяльності, на нашу думку, підвищенню ефективності зростання професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу засобами проектної діяльності, значно сприятимуть створення певних психолого-педагогічних умов, а саме: внутрішніх (сформованість мотивів, цінностей військової діяльності, професійно важливих якостей, знань, умінь і навичок, професійної спрямованості, усвідомлених професійних цілей військового спеціаліста) і зовнішніх (демократизація, гуманізація та особистісна орієнтація освітнього процесу у вищій військовій професійній школі; комплексний підхід до професійного зростання майбутнього військового фахівця; фінансове, матеріально-технічне та кадрове забезпечення педагогічного процесу; наявність системи менеджменту якості професійної підготовки майбутніх офіцерів тилу; реалізація внутрішньо предметних і міжпредметних зв'язків; використання широкого спектру освітніх технологій: активного, контекстного, проблемного навчання, нових інформаційних технологій тощо). До того ж, професійна підготовка у вищій військовій школі із залученням майбутніх фахівців тилу до практичної діяльності засобами проектування, на нашу думку, надасть їм можливість отримати професійно необхідні й корисні знання, сприятиме підвищенню взаємоповаги та взаємопорозуміння між учасниками проекту, а також активізує зв'язки військового навчального закладу з його соціокультурним оточенням.

Доцільність початку розвитку професійної майстерності майбутніх офіцерів тилу засобами проектної діяльності з перших курсів навчання у військовому вузі, з нашої точки зору, обґрунтовується тим, що проєктивні вміння є ефективним інструментом опанування курсантами нових навчальних дисциплін, який, у свою чергу, в цілому підвищує якість їх навчання у вузі: навчальна діяльність курсантів стає більш цілеспрямованою, розвивається самостійність навчання, аналітичність і критичність мислення, систематизуються знання з навчальних дисциплін, формується вміння рефлексії.

Отже, спираючись на вищевказане, на нашу думку, проєктивними вміннями можна визначити складне навчально-психологічне утворення курсанта, критеріями сформованості якого, на нашу думку, можна визначити аналітичність, цілепокладання, інструментальність і самостійність, що сприяють аналізу ситуації та виявленню найбільш актуальних проблем, на дозвіл або оптимізацію яких орієнтований проєкт; постановку мети проєкту на основі всебічного аналізу ситуації; здійсненню системи дій по виявленню необхідних для вирішення завдань ресурсів (засобів), методів досягнення цілей; вибору форм організації зусиль суб'єктів, задіяних у процесі реалізації проєкту; активності курсантів; вміння побачити себе і свою діяльність «зі сторони»; саморегуляції.

Найбільш складними для реалізації в умовах навчального процесу військового закладу, з нашої точки зору, є колективні проєкти курсантів. Докорінна різниця між ними і діяльністю класної групи пояснюється чіткою регламентацією дій останньої, вимог навчальної програми й правил поведінки, встановленими у військовому вищому закладі, заборонами і стимулюванням з боку викладача тощо.

Керування колективними проєктами курсантів вимагає від викладача особливих фахових здібностей, бажання й вміння «подбати про особистісну сумісність, компетентісну комплементарність учасників проєкту, конструктивне лідерство на противагу непродуктивному домінуванню, зверхності одних учасників щодо інших» [Лавриченко Н. Зарубіжний досвід застосування методу проєктів / Н. Лавриченко // Директор школи. – 2008. – №4 (16). – С. 19-24., с. 20]. Проте, правильна організація вказаного процесу сприяє надбанню майбутнім офіцерами тилу «досвіду взаємодії й переживання почуття солідарності; досвіду розподілу відповідальності; досвіду об'єднання групових зусиль; досвіду колективного обговорення та прийняття рішень до і під час здійснення роботи; вміння зрозуміти наміри та судження інших; вміння ставити під сумнів особисті погляди внаслідок надходження нової інформації» [6, с. 380-381]. Діяльність курсантів-учасників колективного проєкту зумовлюється як умовами, вимогами й потребами навчального матеріалу, формалізацією, впорядкованістю сумісних дій, так і спонтанністю, гнучким переглядом ролей і завдань кожного з учасників, колеґальною погодженістю організаційних

засад діяльності, дотриманням етики ділових та міжособистісних стосунків, які значно мобілізують розумову й пізнавальну активність, адаптаційні дії та пошук адекватних шляхів вирішення наукової проблеми і конструктивних засобів досягнення передбаченої мети учасниками навчального проекту.

Таким чином, розвиток проєктивних умінь на основі науково-обґрунтованої, змістовно і процесуально розробленої технології з опорою на раніше набуті знання про способи виконання навчально-

пізнавальної та професійно орієнтованої діяльності, з нашої точки зору, значно сприятиме формуванню професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу засобами проєктної діяльності.

Подальшими доцільними напрямками наукових розвідок у вищевказаному векторі, з нашої точки зору, можуть бути визначення оцінного та методологічного інструментарію процесу формування професійної компетентності майбутніх офіцерів тилу засобами проєктної діяльності.

Література

1. Біла книга 2007: оборонна політика України [М-во оборони України та Ген. штаб Збройних Сил України / за ред. Центру Разумкова]. – К., 2008. – 122 с.
2. Богосвятська А.І. Проєктно-діяльнісна технологія навчання / А.І. Богосвятська // Зарубіжна література в школах України. – 2012. – № 10. – С. 24-31.
3. Гончаренко С.У. Український педагогічний енциклопедичний словник / С.У. Гончаренко – 2-е вид., доповн. й виправл. – Рівне : Волинські обереги, 2011. – 552 с.
4. Енциклопедія освіти / [головний ред. В. Г. Кремень]. – К. : Хрінком Інтер, 2008. – 1040 с.
5. Закон України «Про вищу освіту» // Освіта України. – 2002. – № 17. – С. 2-8.
6. Лавриченко Н. Зарубіжний досвід застосування методу проєктів / Н. Лавриченко // Директор школи. – 2008. – №4 (16). – С. 19-24.
7. Маслова Н.В. Тайны и явь воспитания: воспитательный аспект ноосферного образования / Н.В. Маслова. – Симферополь : Изд. ФЛП Лемешко К.А., 2011. – 168 с.
8. Національна доктрина розвитку освіти // Освіта України. – 2002. – № 33. – С. 4-6.
9. Пономарьова Ю. В. Логістика : навчальний посібник / Ю.В. Пономарьова. – К. : Центр навчальної літератури, 2003. – 192 с.
10. Проєкт // Советский энциклопедический словарь // [Научно-редакционный совет : А. И. Прохоров (пред)]. – М. : Из-во «Советская энциклопедия», 1982. – 1600 с.
11. Сапходоева О.И. Проєктивные умения в профессиональном становлении будущих офицеров тыла : автореф. дис. на соиск. учен. степ. канд. пед. наук : спец. 13.00.08 «Теория и методика профессионального образования» / О.И. Сапходоева. – Саратов, 2007. – 20 с.
12. Тыл вооруженных сил // Военный энциклопедический словарь / Председатель ред. ком. Н. В. Огарков. – М.: Воениздат, 1983. – 863 с. 13. Указ Президента Украины № 479/2013 – Президент Украины. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа: www.president.gov.ua/ru/documents/16025.html. – Название с экрана.
14. Яковенко В. Л. Основні компетенції офіцера в контексті Державної програми розвитку Збройних Сил України / В. Л. Яковенко // Військова освіта : зб. наук. пр. № 10. – К., 2002. – С. 218-223.
15. Jacquard A. Construire ses savoir. Construire sa citoyennete. – Lyon, 2000. – 315 p.

Hrupalo N. N., assistant professor

PROJECT ACTIVITY AS PERSPECTIVE MEAN OF FORMING OF PROFESSIONAL COMPETENCE OF FUTURE OFFICERS OF REAR

In the article project activity is examined as perspective mean of forming of professional competence of future officers of rear. It is outlined the essence of notions «rear of armed forces», «competence», «project activity», «project skills» and «collective creative portrait of students». Practice proves that gained at military higher educational establishments positive experience concerting forming of narrow professional skills of students is not enough. Conditions of nowadays actualize need of presence of formed general and professional skills among young military specialists; special place occupies project activity that is effective in any subject and discipline sphere of professional preparing of future officer of rear. Author understands project activity in the context of development of professional skills of future officers of rear thanks to worked out plan of teaching and professional activity that guarantee under the condition of right and successive organizationally – oriented and planned interaction between lecturer and students, which exposes successive fulfillment of the main stages of teaching and project tasks it is defined that mentioned process is complicated individual construction which is firming and displaying in conscious, purposeful, successful fulfillment of system of actions of verbal, intellectual, research, creative, communicative and organizational character that permit to work out and realize professionally, civil and individually significant projects.

Key words: rear of armed forces, competence, project activity, project skills, collective creative project of students.